

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 stycznia 2026 r.,

sprawy **A. K.**

skazanego z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw.
z art. 91 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 2 lipca 2025 r., XI Ka 127/25,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie

z dnia 7 listopada 2024 r., IV K 511/19,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

**2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania
kasacyjnego,**

**3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata T. R. -
Kancelaria Adwokacka w K. 885,60 zł (osiemset osiemdziesiąt
pięć złotych sześćdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, z tytułu
kosztów obrony w postępowaniu kasacyjnym.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

A.K. został oskarżony o to, że:

„I. w dniu 5 września 2018 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu z innym nieustalonym sprawcą, po uprzednim wyłamaniu zamka podklamkowego drzwi wejściowych do mieszkania mieszczącego się w bloku przy ul. [...] dostali się do jego wnętrza, skąd dokonali zaboru w celu przywłaszczenia metalowego łańcuszka firmy J. z zawieszką, bransoletki na rękę firmy J., 40 sztuk posrebrzanych medalików oraz 3 szt. swetrów, w wyniku czego straty w łącznej kwocie 470 zł poniosła B. W. tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.,

II. w dniu 5 września 2018 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu z innym nieustalonym sprawcą, po uprzednim wyłamaniu zamka podklamkowego drzwi wejściowych do mieszkania mieszczącego się w bloku przy ul. [...], usiłowali dokonać zaboru w celu przywłaszczenia mienia, lecz z przyczyn nieustalonych zamierzonego celu nie osiągnęli, w wyniku czego straty w kwocie 120 zł poniosła A. Ś. tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.,

III. w dniu 20 czerwca 2018 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu z innym nieustalonym sprawcą, po uprzednim wyłamaniu dwóch wkładek zamków drzwi wejściowych do mieszkania mieszczącego się w bloku przy ul. [...] dostał się do jego wnętrza, skąd zabrał w celu przywłaszczenia złotą obrączkę zdobioną grawerem, 7 szt. obrączek z jasnożółtego złota, złoty pierścionek z koralem, złoty pierścionek z kamieniem piasek pustyni, złoty pierścionek z wydłużonym owalnym kamieniem, złoty pierścionek z jasnozielonym kamieniem w kształcie prostokąta, złoty pierścionek z jasnoniebieskim kamieniem w kształcie prostokąta, złoty pierścionek z elementem ozdobnym w postaci ażurowej kuli, sygnet męski z jasnożółtego złota, 3 szt. złotych pierścionków z kamieniem koloru czarnego, złoty pierścionek z fioletowym kamieniem, srebrną obrączkę z grawerem, 2 szt. złotych bransoletek z okrągłymi kamieniami, złotą bransoletkę z elementami w kształcie łez, złoty pierścionek z elementem w postaci ażurowego płaskiego serca, złote kolczyki z ozdobnym elementem w postaci złotej kulki, złote kolczyki z ozdobnym elementem w postaci płaskich koniczynek, złote kolczyki zdobione gładką kulą, zawieszki z ciemnożółtego złota z grawerem, złoty łańcuszek z owalnych ogniw, złotą zawieszkę w formie płaskiego krzyża, złotą zawieszkę w formie krzyża z

wizerunkiem Chrystusa, złotą bransoletkę w postaci połączonych ze sobą kulek, złotą zawieszkę w kształcie serca, złote kolczyki wykonane z cienkiego drucika, złote kolczyki o gładkiej powierzchni oraz pieniądze w kwocie 1800 zł i 150 dolarów USD, których wartość w chwili popełnienia czynu wynosiła 560 zł, w wyniku czego straty w łącznej kwocie 9.820 zł poniosła A. K. 1. i T. K. tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.”.

Wyrokiem z dnia 7 listopada 2024 r., sygn. akt IV K 511/19, Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie uznał:

1. oskarżonego A. K. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów z pkt I - III przyjmując, że działał w warunkach ciągu przestępstw opisanego w art. 91 § 1 k.k., czym wyczerpał dyspozycję art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na mocy art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności,
2. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary 2 lat pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 8 stycznia 2019 r. godz. 16.40 do dnia 14 listopada 2019 r. godz. 15.05,
3. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w całości na rzecz pokrzywdzonej B. W. w kwocie 470 zł,
4. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w całości na rzecz pokrzywdzonych A.K.1. i T. K. w kwocie 9.820 złotych

Apelację na korzyść oskarżonego wniósł obrońca, który zaskarżając wyrok Sądu pierwszej instancji w całości, zarzucił:

„1. Naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj.

1) obrazę art. 7 k.p.k. poprzez:

- nieprawidłowe dokonanie oceny dowodu z zeznań świadka B. W., zeznań świadka G. K., zeznań świadka Z. W., protokołu oględzin mieszkania wraz z dokumentacją fotograficzną, protokołu oględzin płyty, protokołu okazania wizerunku

wraz z kartami albumowymi, wstępnej opinii z zakresu antroposkopii i profilowania kryminalnego wraz z opiniami i ekspertyzami uzupełniającymi oraz opinii określającej wartość rynkową mienia wbrew dyrektywom w postaci zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego a w konsekwencji uznanie wymienionych dowodów za wiarygodne, spójne, logiczne, rzeczowe i konsekwentne, w konsekwencji czego doszło do błędnego ustalenia stanu faktycznego mającego istotne znaczenie dla ustalenia faktów istotnych dotyczących sprawstwa, polegającego na przyjęciu, że oskarżony A. K. <<W dniu 05.09.2018 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu z innym ustalonym sprawcą, po uprzednim wyłamaniu zamka podklamkowego drzwi wejściowych do mieszkania mieszczącego się w bloku przy ul. [...] dostali się do jego wnętrza, skąd dokonali zaboru w celu przywłaszczenia metalowego łańcuszka firmy J. z zawieszką, bransoletki na rękę firmy J., 40 sztuk posrebrzanych metalików oraz 3 szt. swetrów, w wyniku czego straty w łącznej kwocie 470 zł poniosła B. N. >>, podczas gdy prawidłowa ocena dowodów prowadzi do wniosku, że brak jest istnienia podstaw do przyjęcia, że oskarżony A. K. dopuścił się zarzucanego mu aktem oskarżenia przestępstwa,

- nieprawidłowe dokonanie oceny dowodu z zeznań A. Ś., dokumentacji fotograficznej, opinii określającej wartość rynkową mienia, wstępnej opinii z zakresu antroposkopii i profilowania kryminalnego wraz z opiniami i ekspertyzami uzupełniającymi wbrew dyrektywom w postaci zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego a w konsekwencji uznanie wymienionych dowodów za wiarygodne, spójne, logiczne, rzeczowe i konsekwentne, w konsekwencji czego doszło do błędnego ustalenia stanu faktycznego mającego istotne znaczenie dla ustalenia faktów istotnych dotyczących sprawstwa, polegającego na przyjęciu, że oskarżony A. K. <<W dniu 05.09.2018 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu z innym nieustalonym sprawcą, po uprzednim wyłamaniu zamka podklamkowego drzwi wejściowych do mieszkania mieszczącego się w bloku przy ul. [...] usiłowali dokonać zaboru w celu przywłaszczenia mienia, lecz z przyczyn nieustalonych zamierzonego celu nie osiągnęli, w wyniku czego straty w kwocie 120 zł poniosła A. Ś. >>, podczas gdy prawidłowa ocena dowodów prowadzi do wniosku, że brak jest istnienia podstaw do

przyjęcia, że oskarżony A. K. dopuścił się zarzucanego mu aktem oskarżenia przestępstwa,

- nieprawidłowe dokonanie oceny dowodu z zeznań świadka T. K., zeznań świadka A. K., zeznań świadka E. S., opinii określającej wartość rynkową mienia, protokołu oględzin mieszkania, dokumentacji fotograficznej, protokołu okazania wizerunku wraz z karami albumowymi, sprawozdania z badań antroposkopijnych, opinii mechanoskopijnej, wbrew dyrektywom w postaci zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego a w konsekwencji uznanie wymienionych dowodów za wiarygodne, spójne, logiczne, rzeczowe i konsekwentne, w konsekwencji czego doszło do błędnego ustalenia stanu faktycznego mającego istotne znaczenie dla ustalenia faktów istotnych dotyczących sprawstwa, polegającego na przyjęciu, że oskarżony A. K. <W dniu 20.06.2018 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu z innym nieustalonym sprawcą^ po uprzednim wyłamaniu dwóch wkładek zamków drzwi wejściowych do mieszkania mieszczącego się w bloku przy ul. [...] dostał się do jego wnętrza, skąd zabrał w celu przywłaszczenia złotą obrączkę, zdobioną grawerem, 7 szt. obrączek z jasnożółtego złota, złoty pierścionek z koralem, złoty pierścionek z kamieniem piasek pustyni, złoty pierścionek z wydłużonym owalnym kamieniem, złoty pierścionek z jasnoniebieskim kamieniem w kształcie prostokąta, złoty pierścionek z elementem ozdobnym w postaci ażurowej kuli, sygnet męski z jasnożółtego złota, 3 szt. złotych pierścionków z kamieniem koloru czarnego, złoty pierścionek z fioletowym kamieniem, srebrną obrączkę, z grawerem, 2 szt. złotych bransoletek z okrągłymi kamieniami, złotą bransoletkę z elementami w kształcie łez, złoty pierścionek z elementem w postaci ażurowego płaskiego serca, złote kolczyki z ozdobnym elementem w postaci złotej kulki, złote kolczyki z ozdobnym elementem w postaci płaskich koniczynek, złote kolczyki zdobione gładką kulą, zawieszki z ciemnożółtego złota z grawerem, złoty łańcuszek z owalnych ogniów, złotą zawieszkę w formie płaskiego krzyża, złotą zawieszkę w formie krzyża z wizerunkiem Chrystusa, złotą bransoletkę, w postaci połączonych ze sobą kulek, złotą zawieszkę w kształcie serca, złote kolczyki wykonane z cienkiego drucika, złote, kolczyki o gładkiej powierzchni oraz pieniądze w kwocie 1.800 zł i 150 dolarów USD, których wartość w chwili popełnienia czynu wynosiła 560 zł, w wyniku

czego straty w łącznej kwocie 9 820 zł poniosła A. K. 1. i T. K.>>, podczas gdy prawidłowa ocena dowodów prowadzi do wniosku, że brak jest istnienia podstaw do przyjęcia, że oskarżony A. K. dopuścił się zarzucanego mu aktem oskarżenia przestępstwa,

- nieprawidłowe dokonanie oceny dowodu ze złożonych przez oskarżonego A. K. wyjaśnień wbrew dyrektywom w postaci zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego i uznanie wyjaśnień za niewiarygodne, w wyniku czego doszło do błędnego ustalenia stanu faktycznego mającego istotne znaczenie dla ustalenia faktów istotnych dotyczących sprawstwa czynów przestępnych z aktu oskarżenia, podczas gdy prawidłowa ocena dowodu prowadzi do wniosku, że brak jest istnienia podstaw do przyjęcia, że oskarżony A. K. dopuścił się zarzucanego mu aktem oskarżenia przestępstwa,

2) Obrazę art. 170 § 3 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k:

- nierozpoznanie wniosków dowodowych obrońcy oskarżonego A. K. złożonych w toku postępowania przed sądem I instancji, tj. wniosku o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków Ł. S., Ł. Z. i M. Ś., podczas gdy sąd I instancji winien rozpoznać wnioski dowodowe poprzez ich uwzględnienie, ewentualnie ich oddalenie”.

Z daleko idącej ostrożności procesowej, obrońca zarzucił także „rażącą niewspółmierność kary, tj. kary 2 lat pozbawienia wolności w stosunku do charakteru czynu, stopnia zawinienia, społecznej szkodliwości czynu, następstw wynikowych czynu oraz dyrektyw wymiaru kary za przestępstwo, podczas gdy odpowiednią reakcją karną na czyn zabroniony popełniony przez oskarżonego pozostaje wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby”.

Na podstawie art. 167 k.p.k. w zw. z art. 452 § 3 k.p.k. obrońca wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań imiennie wymienionych świadków na okoliczność treści notatki urzędowej z dnia 14.03.2019 r. i z dnia 05.12.2019 r. oraz na okoliczność ustalenia czy oskarżony A. K. wypełnił znamiona przestępstw zarzucanych mu w ramach aktu oskarżenia.

W konkluzji obrońca wniósł o zmianę w całości przez sąd odwoławczy zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego A. K. od wszystkich zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów ewentualnie, z daleko idącej ostrożności procesowej, wymierzenie oskarżonemu roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lata.

W osobistej apelacji oskarżony, zaskarżając wyrok w całości, zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, tj. art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., art. 173 § 1 i 4 k.p.k. w zw. z treścią rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 2 czerwca 2003 r. (Dz. U. nr 104, poz. 981), art. 170 § 1 k.p.k., art. 201 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k., art. 6 k.p.k. oraz błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść wyroku poprzez wydanie orzeczenia pomimo, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na ustalenie sprawstwa oskarżonego – Sąd winien przekazać sprawę prokuratorowi celem uzupełnienia postępowania przygotowawczego w kierunku możliwości popełnienia zarzucanych oskarżonemu A. K. czynów przez M. Ś. albo orzekając w granicach art. 7 k.p.k. na podstawie zebranego materiału uniewinnić oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów. Oskarżony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Jednocześnie A. K. wniósł o dopuszczenie dowodów zawnioskowanych wcześniej przez niego i jego obrońcę.

Sąd Okręgowy w Lublinie, po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego, wyrokiem z dnia 2 lipca 2025 r., sygn. akt XI Ka 127/25, utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

We wniesionej na korzyść skazanego kasacji, zaskarżając wyrok Sądu odwoławczego w całości, obrońca na podstawie art. 523 k.p.k. oraz 526 § 1 k.p.k. powyższemu rozstrzygnięciu zarzucił rażącą obrazę prawa procesowego mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- „art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 173 § 1 k.p.k. poprzez dowolną ocenę, że wadliwie przeprowadzona czynność okazania świadkom wizerunku

skazanego na tablicy poglądowej nie miała wpływu na rozpoznanie A. K. jako sprawcy zarzucanego mu czynu, podczas gdy na tablicy poglądowej wizerunki osób przybranych różniły się znacząco od wizerunku oskarżonego, przy jednoczesnym pominięciu okoliczności że w trakcie rozprawy świadkowie nie byli pewni dokonanego rozpoznania oraz pominięcie okoliczności, że na potrzeby opinii biegłego z zakresu antroposkopii nie przygotowano do rozpoznania wizerunku M. Ś., przez co w sposób nieprawidłowy ograniczono krąg podejrzanych, co w konsekwencji doprowadziło do wadliwego uznania winy w stosunku do A. K.,

- art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd dowolnej, a nie swobodniej oceny dowodów wyrażającej się w błędnym stanowisku co do oceny materiału dowodowego w postaci opinii biegłych z zakresu antroposkopii, a w szczególności uznaniu, iż A. K. został prawidłowo rozpoznany na podstawie nieostrych nagrań monitoringu, uznanych przez innych biegłych za niekwalifikujące się do przeprowadzenia porównawczych badań antropologicznych (k. 1766) przy jednoczesnym oddaleniu wniosku dowodowego obrońcy, złożonym w postępowaniu odwoławczym (k. 1962) o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki informatycznej celem wyostrzenia nagrania monitoringu,

- art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4, 7, 410, poprzez dokonanie przez Sąd dowolnej, a nie swobodniej oceny dowodów wyrażającej się w błędnym stanowisku co do oceny materiału dowodowego, a w szczególności uznaniu, iż A. K. został prawidłowo rozpoznany na podstawie czynności okazania tablic poglądowych i prawidłowo rozpoznany na podstawie opinii biegłego z zakresu antroposkopii, podczas gdy czynność okazania na podstawie tabeli została przeprowadzona wadliwie, zaś zapis monitoringu w opinii biegłych z Biura Ekspertyz Sądowych (k. 1742) nie nadawał się do opiniowania,

- rażącą obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 w zw. z art 410 k.p.k., art 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez:

- niepełne odniesienie się do zarzutów apelacji i niewystarczające w tym zakresie ustosunkowanie się do argumentacji skarżącego, co w konsekwencji doprowadziło

do zaaprobowania rażącego uchybienia przepisom postępowania, polegającego na jednostronnej, dowolnej i sprzecznej ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie w zakresie zarzutów apelacji, oraz błędnym ustaleniu okoliczności stanu faktycznego w sprawie, które to uchybienie skutkowało pociągnięciem skazanego do odpowiedzialności karnej

- niezasadne przyjęcie w ślad za ustaleniami Sądu I instancji, na bazie nieprawidłowej analizy materiału dowodowego oraz okoliczności tej sprawy, że zebrany w sprawie materiał dowodowy daje podstawy do ustalenia, że skazany dokonał zarzucanych mu czynów, podczas gdy prawidłowa i rzetelna analiza całokształtu materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że w sprawie brak jest dostatecznych dowodów na takie ustalenia, zwłaszcza co do zarzutu III, gdzie z materiału dowodowego wynika, że oskarżony o 8 rano rozpoczął szkolenie, zaś samochód S. B. został zarejestrowany przez kamery Z. w L. o 9.51, co wskazuje że nie jest możliwe aby oskarżony był obecny w tym samochodzie i na szkoleniu, skoro trasa, jak ustalił Sąd I instancji, zajmuje ok. 2g40 minut,

- niezasadne przyjęcie na bazie nieprawidłowej analizy, że zebrany w sprawie materiał dowodowy (a tym samym zaakceptowanie stanowiska Sądu I instancji w tym zakresie) daje podstawy do ustalenia, że oskarżony dokonał zarzucanych mu czynów, podczas gdy prawidłowa i rzetelna analiza całokształtu tegoż materiału, prowadzi do wniosku, że w sprawie brak jest dostatecznych dowodów na takie ustalenia, tym bardziej że Sąd I instancji zaniechał przeprowadzenia dowodu z zeznań szeregu świadków i nie rozpoznał wszystkich wniosków dowodowych obrony,

- niewystarczające odniesienie się do zarzutu dotyczącego pozbawienia prawa do obrony, poprzez nieuwzględnienie wniosku o wyznaczenie odrębnego terminu na głosy końcowe stron przed Sądem I instancji, co doprowadziło do zamknięcia przewodu sądowego, pomimo nierozpoznania przez Sąd I instancji szeregu wniosków, w tym wniosków o przesłuchanie świadków, przez co ocena zeznań istotnych świadków, dających alibi oskarżonemu, została dokonana wyłącznie

przez Sąd Okręgowy, bez umożliwienia skazanemu odwołania się od oceny zeznań tych świadków do kolejnej instancji”.

W konsekwencji tych zarzutów obrońca wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie oraz wyroku Sądu Rejonowego Lublin Zachód w Lublinie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

Odpowiadając pisemnie na kasację, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację obrońcy skazanego uznać należało za oczywiście bezzasadną i oddalić ją na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Wbrew stanowisku przedstawionemu w kasacji, Sąd Okręgowy dokonał trafnej kontroli odwoławczej aprobuując dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne w sprawie, oparte na podstawie przeprowadzonych dowodów, nie naruszając reguł odnoszących się do uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego wskazanych w art. 457 § 3 k.p.k. Sąd Odwoławczy zgodnie z wymogami art. 433 § 2 k.p.k. w sposób wyczerpujący i rzetelny rozpoznał wszystkie stawiane w apelacjach zarzuty, czyniąc tym samym zadość przepisowi art. 457 § 3 k.p.k. W ramach przysługujących mu uprawnień, Sąd odwoławczy uzupełnił postępowanie dowodowe poprzez przesłuchanie wskazanych we wniosku świadków – Ł. K., B. K., S. B. 1, R. B. 2. i M. M. oraz dokonał oceny złożonych przez nich zeznań, podkreślając, iż nie potwierdziły one wersji skazanego. Sąd zwrócił uwagę na ich ogólnikowość, która nie pozwoliła na dokładne określenie kiedy i w jakim czasie skazany miał świadczyć usługi na rzecz wymienionych, czy też przebywać na kursie zawodowym. W ocenie Sądu ogólnikowość tych zeznań, popadanie przez świadków w sprzeczności (zarówno wewnętrzne, jak i wzajemne), nie pozwoliły na dokonanie miarodajnych ustaleń i w żaden sposób nie podważyły pozostałych dowodów uznanych za wiarygodne.

Czynności podjęte przez Sąd odwoławczy konwalidowały uchybienie procesowe Sądu pierwszej instancji. W efekcie przesłuchania wskazanych świadków Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, że uchybienie Sądu Rejonowego ostatecznie pozostawało bez wpływu na treść orzeczenia. Również pozostałe uchybienia w postaci nieprzeprowadzenia wszystkich dowodów dopuszczonych na etapie postępowania, a także nie rozpoznania części wniosków złożonych przez A. K. i jego obrońcę, konwalidowane na etapie postępowania odwoławczego, pozostały bez wpływu na treść zaskarżonego wyroku.

Jak zasadnie podniósł prokurator, odwołując się do orzecznictwa Sądu Najwyższego, obraza art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. ma miejsce zarówno wtedy, gdy Sąd pomija zupełnie w swych rozważaniach zarzuty zawarte w środku odwoławczym, jak i wtedy, gdy analizuje je w sposób nierzetelny. Ta nierzetelna ocena zarzutów odwoławczych dokonana z obrazą art. 433 § 2 k.p.k. występuje wtedy, gdy ma ona charakter formalny, bo odnosi się do argumentów zawartych w środku odwoławczym w sposób powierzchowny, pozbawiony wnikliwej staranności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2017 r., III KK 103/17). Nie sposób jednak w rozpoznawanej sprawie uznać, aby Sąd Okręgowy w Lublinie w ogóle nie rozważył wniosków i zarzutów podniesionych w apelacjach albo nie wyjaśnił zajętego przez siebie stanowiska. Tak samo jak nie sposób zaakceptować twierdzeń skarżącego, aby Sąd odniósł się do nich „niepełnie” czy „niewystarczająco”. Lektura motywów wyroku Sądu odwoławczego wskazuje, że Sąd ten w sposób rzeczowy i wszechstronny przeanalizował każdy z podnoszonych w apelacjach zarzutów, wskazując powody akceptacji dla ustaleń faktycznych przyjętych przez Sąd Rejonowy i każdorazowo szczegółowo uzasadnił swoje stanowisko. Należycie zbadał, rozważył i ocenił wszystkie ustalone w sprawie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak również na niekorzyść A. K., dzieląc pogląd Sądu meriti, iż podstawą uznania oskarżonego za winnego zarzucanych mu czynów stanowiły przede wszystkim zeznania świadków, którzy rozpoznali go jako sprawcę zdarzenia, zapis monitoringu z parkingu oraz opinia antropologiczna dotycząca oskarżonego. Nie dostrzegając potrzeby powtarzania argumentacji Sądu Okręgowego, przypomnieć jedynie należy, że w odniesieniu do czynów z dnia 5 września 2018 r., Sąd poczynił obszerne rozważania zawarte na

stronach 9 – 12 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (numeracja – SN), co do czynu z dnia 20 czerwca 2018 r. na stronach 12 – 13, przy czym na ostatniej ze wskazanych stron rozważono także kwestie związane z zarzutami godzącymi w ocenę prawidłowości okazania skazanego oraz podnoszącymi naruszenie prawa do obrony.

Mając powyższe na uwadze, kasację obrońcy skazanego uznać należało za oczywiście bezzasadną i oddalić ją na posiedzeniu w trybie przepisu art. 535 § 3 k.p.k.

[J.J.]

[r.g.]